

אור מופלא

לרעות בנגים לאור תורת מרן אור שבעת הימים ותלמידו הק' זיע"א

הפצת מעיינות החסידות

שנה ב' | גליון ע"ג | פרשת שמעי' תשפ"ב

אור חדש | אמרות קודש | מרועי החסידות בדורינו

אמרות קודש

מכ"ק אדמו"ר מטשאנאביל שליט"א

ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח (ט, טז) ופירש"י שהיה אהרן בוש וירא לגשת, אמר לו משה למה אתה בוש, לכן נבחרת. הרבה תמיהות נאמרו בדבר, כי היות ואהרן בוש מה הועיל מה שאמר לו משה לכן נבחרת, הרי אהרן ידע מכך ועי"ז הוא בוש וירא לגשת, ומהו תמיהת משה למה אתה בוש.

עוד אתמהה, דהנה איתא בתרגום יונתן ז"ל 'והוה כיון חמא אהרן מדבחה בקרניו מדמי לעינא איתפיי למיקרב לגביה, נמצא כי אהרן בוש ממה שעלה בזכרו מעשה העגל, ולאורה יוצדקו דבריו, ואי"כ מה פשר מה שאמר לו משה לכן נבחרת.

ויבאר בהקדם דברי המדרש (ע"י פדר"א פמ"ה) מעשה עגל למה דומה, משל לבן מלך שחרה אפו באביו המלך, ותחתו בערה בו עד שגמל בליבו לעשות איזה רעה גדולה לאביו, היפך בדעתו עד שעלה ברעיונו לגנוב מגנוי המלך איזה כלי מיוחד ביותר העשוי זהב כולו ומעוטר בכל מיני האבנים מן היקרות ביותר על פני תכל, והדבר הזה יהיה לרעה גדולה למלך. בין כן ובין כך נודע הדבר לאחד מן השרים היושבים ראשונה במלכות, ואחר שכבוד בית המלוכה עמדה בראש מעינותיו פנה אל בן המלך ויאמר אליו, והרי מטרתך הוא לעשות רעה לאביןך, והנה לכשימצא הדבר שנגנב הכלי הזה יהיה יודוע הדבר כי אתה הוא שגנבתו, לא את כבוד אביןך המלך ביצת אלא את כבוד עצמך, אם כן איפוא זאת נעשה אני אגונב את הכלי הזה, ובהו גם הצלחת במציתך ונעשה רעה גדולה לאביןך המלך, וגם אם המצא תמצא בידי הגניבה לא כך יתלה הקולר אלא בי, ומצא הדבר חן בעיני בן המלך והסכים אתו על הדבר, והשר ישב מימי רבים עם בן המלך לכלכל את צעדיו באיזה דרך ובאיזה אופן יבצע את מעשה הגניבה, בחשבו כי אם יאריכו הימים עד שיצאיא מן הכח אל הפועל את הגניבה ישכך חמת בן המלך, אך לא כן היה ועל אף אריכות הזמן עדיין אבה בן המלך בכל כחו להוציא את רעיונו אל הפועל ולגנוב את הכלי, ומשכך לא עמדה ברירה אחרת בידי השר אחר שהבטיח לבן המלך, ויצא באישון לילה לחתור חתירה מתחת בית האוצרות ולגנוב הכלי הזה, שומרי הסף אשר קול החפירה הגיעה לאזנם מיהרו אל מקור הרעש ונבהלו לראות את השר הגדול הזה מבצע מעשה שפל ונבזה, מיד תפסוהו ובהחילוהו אל המלך שבכבודו ובעצמו יחרוץ את דינו לגודל החרפה שבדבר, ויהיה כאשר בא אל המלך ויספר לו את כל אשר קדוהו ואת אשר הביאו לידי מעשה שפל זה, לא רק שלא חרה בו אפוא אלא אף שמח אתו שמחה גדולה, אחר שבפנימיות הדבר היה כוונתו לכבוד בית המלך.

כדבר הזה היה במעשה העגל, אשר השטן בלבד דעת העם לחשוב כי זה משה האיש אשר הלך שוב לא ישוב ומשכך באו אל אהרן שיעשה להם אלהים, ואהרן כראות אותם במצב הזה וידע כי בעוד יום אחד בלבד עתיד משה לחזור, רצה לעשות ככל אשר ביכלתו שלא יצא תחת ידם עוון עי"ז רח"ל, ועל כן ציום להביא מביית זהב וכסף ותכשיטים, בחשבו כי יתמהמהו ועד אשר יביאו כבר יבוא משה, אך הם מיהרו ומיד הביאו את כל אשר בידם ובהו מעשה שטן הצליח ונעשה העגל, אך בפנימיות הדבר נתכוון אהרן להיפך, ורק לכבוד השי"ת.

ועל כן אמר לו משה לאהרן מה לך בגשתך אל המלאכה ליבוש מעשה העגל, והלא זה הדבר לכבוד הוא לך, וחביב לפני המקום כי אתה רק לשם ה' נתכוננת, ולכן דייקא אתה נבחרת לעמוד ולשרת לפני ה'.

נראה אור | אמרות קודש ופנינים יקרים על פרשת השבוע

ויקרב כל העדה ויעמדו לפני ה', ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וידא אליכם כבוד ה' (ט, טז-טז)
לקיים 'שויתי ה' לגנדי תמיד'

י"ל עפ"י מה שכתוב בריש שו"ע אורה חיים סי' א' בשם הרמב"ם (מרה נביכים ח"ג פ"ב) שאין דומים תנועותיו של אדם העומד לפני המלך ממש כתנועותיו כשהוא לבדו בביתו, והו סוד הכתוב (תהלים טו, ח) שויתי ה' לגנדי תמיד, וזש"כ ויעמדו לפני ה', ועי"ז אמר להם משה בחי' הדעת זה הדבר אשר צוה ה' תעשו תמיד כן לקיים שויתי ה' לגנדי תמיד כאילו אתם עומדים לפני ה' ממש תמיד. (אהבת שלום)

את שעיר החטאת דרש רד"ש משה והנה שורף (י, טז)

ע"י לימוד התורה נשרפין הקליפות
י"ל בדרך רמז, כי איתא בכתיבי האר"י ז"ל (פע"ח שער הנהגת הלימוד) כי בלימוד הלכה בכ"ד קשטיי הכלה על ידי שמקשיין ומסרקין ובהו משברין הקליפות וכי עיישי. זהו י"ל שמרומז בפסוק ואת שעיר, היינו מלשון (ישעי' יג, א) ושעירים ירקדו שם, היינו קליפות, דרש דרש, היינו על ידי שדורשים התורה, משה בבחינת דעת, והנה שורף, שע"ז נשרפין ונבטלין דעת, והשעירים והקליפות. (דגל מחנה אפרים)

דברו אל בני ישראל לאמר זאת החיה אשר תאכלו מכל הבהמה אשר על הארץ, כל מפסית פרסה ושסעת שסע פרסה מעלת נרה בבהמה אתה תאכל (יא ב-ג)

האכילה צריכה להביא את האדם למוטב
יש לרמז כי סימן יש איזה כשירה או טריפה כי בדבר כשר אין הדבר שהוא חוצץ בפני הקדושה באכלו מהם ואדרבה הוא הנותן לו כח יותר לעבודת השי"ת, משא"כ באוכל דבר טמא הוא חוצץ בפני הקדושה ועושה מסך המבדיל בינו לבין המקום ב"ה כנ"ל, והוא מרומז בפסוק מכל הבהמה גוי מפרסת פרסה וגוי מפרסת פרסה הוא לישון שבירה כמו שתרגום אונקלוס סדיקא ופרסה הוא לישון פריסת פרוכת ומסך והוה מכל הבהמה גוי מפרסת פרסה גוי היינו שמשבר המסך המבדיל וחוצץ בפני הקדושה, ע"י אכילתה ושוסעת

ססע פרסות שמשבר ומכתת כל החציצין כנ"ל מעלת גרה בבהמה גוי גרה הוא לישון גירות והיינו שגיגע ע"י האכילה לידי הכנעה ומעלת השפלה עד שיהי' בעיניו כגד בארץ אותה תאכלו פי' ע"ד בחינה זו תאכלו שתבואו ע"י האכילה לידי הכנעה להכניע החומר והבהמות שלו אל נפש השכלית ועי"ז יסיר כל החציצין ומסכים ויבוא בואת אל הקודש. (מאור ושמש)

אך מעין ובור מקוה מים יהיה טהור (יא, לו)
המקוה אינו מייק לאדם בטבילה

ופרש רש"י המחוברים לקרקע אין מקבלים טומאה. והוה אף שיש חשש לאכול או לשכב וכדומה אם החולה במיני חולאת רחמנא ליצולן שלא יזיק לו, אף על פי כן הנה אנו רואין בחוש, הטבילה במקוה שטובל בו כל אדם בריאם וחולים אינו מייק חלילה, והוא כי מקוה אינו מקבל שום טומאה ושום נגע. (דברי ישראל)

כי אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים להיות לאלקים (יא, מג)
גם כנשמיית צריכים לעשות לטהר רוח לעילא

שמעתי בשם הבעל שם טוב
היינו שגם דברי הגשמות והארציות, שמכונה בשם לשם, על דרך (ביצה טו, ב) חציו להו' חצינו לשם, יהיה גם כן לאלקים, בלי שום תאוות ועוה"ז. (מבשר צדק, קודשים)

והתקדשהם ויהיהם קדושים כי קדוש אני (יא, מד)
שמקדש עצמו כמותו לו נשפע כולל טוב

כי קדוש אני, אימתי יוכל לעלות ולהוריד על ידך שפע טובות, כאשר אתה מקדש את עצמך כמותך לך (יבמות כ, א). והוה כי קדוש אני, כאשר תקדש עצמך כמותך לך, סוד בקרבך קדוש הושע יא, ט) סוד לעולם יראה אדם את עצמו כאילו קדוש שרוי בתוך מעיו (תענית יא, א), והוה 'אני' בחינת מלכות (והד"ק נח טו, ב) והבן. (סוד יבד' ישראל)

האכילתי בין הטמא ובין הטהור ובין החיה ונאכלתי ובין החיה אשר לא תאכל (יא, מג)
כשעת אכילה מבחינים בין טמא וטהור

היינו שיש חילוק בין מי שמסגף את עצמו בשעת אכילה ואינו אוכל כי אם מעט כטעם צדיק אוכל לשבוע נפשו, והוה הוא הנקרא טהור, ובין מי שאוכל הרבה בבמה זה הוא בחינת טמא, ובשעת אכילה דייקא ניכר מי הוא הצדיק שאוכל בקדושה וטהרה, והוה להבדיל בין הטמא ובין הטהור ובין החיה שנאכלת שאוכל בתאוותו ואינו מסגף עצמו בשעת אכילה ואוכך בהשכל ודעת, ודייקא בשעת אכילה ניכר האדם אם שומר נפשו ואוכל לשם ה' ככאמרם ז"ל שנים שאכלו פסחיהם וגוי, והבן. (עשרת יסועה)

אלומות אור

א קבלה מקודש הקדשים ורוח אפינו הבעל שם טוב זצ"ל כי כשאריך למקוה וטובל עצמו פעם אחת, לא יזיק לו בשום אופן.
(משמרת שלום. דיני הנהגת הבוקר)

עוד אמר שמי שמאמין באמת בטהרתו במקוה ונהנה ומקבל חיות מזה בטוח הוא אף שהוא חלש ורחיצת המים מזיקין לו. עכ"ז הטבילה לא תזיק לו כלל שרתי אף בגשמיית הדבר כן. שאף בתאוות המזיקין מאוד הוא האדם. עכ"ז ההנהגה מצלת אותו מהסכנה כידוע וכ'ש נק"ו' ברוחניות.

הרה"ק **רבי יחזקאל מקאזמיר** זיע"א חלה פעם מחלה אנושה ברגליו ל"ע, והזמינו את מקורבו הרופא המפורסם הרה"ק **רבי חיים דוד מפיטרקוב** זיע"א, לטפל במחלתו. כאשר בא הרופא ובחן מחלתו, נתן לו איזה תרופות, והזהירו של ילך לטבול במקוה, כי הלחות

